

love. Naturligviis kommer det her an paa, hvorledes disse Lønningslove ere indrettede. Dersom en Lønningslov blot indeholder Lønningsbestemmelser, uden tillige at indeholde Regler for Antallet af Embedsmænd i de forskjellige Classer, da er det en meget ufuldstændig Lønningslov, og man vil da naturligviis gjenne Finantsloven faae Indflydelse paa Antallet af de vedkommende Embedsmænd. Indeholder Lønningsloven derimod bestemte Regler i saa Henseende, troer jeg ikke, man er berettiget til ved Finantsloven at forandre dem, og jeg troer navnlig, at det ærede Medlem, ved at gjøre en modsat Anskuelse gjældende, har overseet den Bestemmelse, som nu vender tilbage i alle de hidtidige Finantslove, hvor det hedder, at enhver i Aarets Løb tiltraadt Gage eller Gageforbedring, som ikke har sin Grund i særlig Gage Lov, forbeholdes Stadfæstelse ved den paafølgende Finantslov, men der bliver altsaa ikke Spørgsmaal om nogen Stadfæstelse, saa fremt den paagjældende Gage eller Gageforbedring har sin Grund i en særlig Lønningslov.

Sørensen: Den Anskuelse, som den sidste ærede Taler udviklede, tillige med den samme Anskuelse af det ærede Medlem for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), finder jeg slet ikke at være af den Bigtighed, ikke heller saa stemmende med Grundloven, at jeg kunde være enig i, at Lønningslovene nødvendigen skulle forelægges først i det Thing, hvor Finantsloven forelægges; det kan ikke gjøre nogen Forskiel paa det egentlige Resultat; thi ethvert Thing er jo en selvstændig Deel for sin Vedtagelse i den lovgivende Magt. — Nærværende Lov, som her er til første Behandling, Gagereglementet for Postvæsenets Embedsmænd, er nu vedtagen af Landstthinget; det staaer altsaa nu dette Thing frit for at underkaste det en saa selvstændig og grundig Behandling og afvige saa meget fra Landstthingets Vedtagelse, som maatte findes tjenligt, og, naar dette bliver Tilfældet, saa kan det ingen utilbørlig Indflydelse have paa Loven, at den først er behandlet i det andet Thing, thi Folkethinget er ikke forpligtet til at rette sig efter Landstthinget saa meget, at det skulde sige: vi ere nødte til enten for at

haste eller af andre Hensyn at tage det uforandret og uoverveiet, saaledes som det er vedtaget af Landstthinget, og, naar Folkethinget saaledes benytter sig af sin Selvstændighed, kan der ikke komme mindste Forandring i Resultatet tilveie, hvad enten Lovudkastet er behandlet først i det ene Thing eller først i det andet Thing. Finder Folkethinget Loven passende, som den nu er, til Vedtagelse, saa vedtager det den, og finder det det ikke, saa underkaster det den en Forandring, som er ønskelig netop med Hensyn til Finantsloven og Besparelse for Finanterne; thi den kan ikke faae Indflydelse paa Finantsloven, førend den ogsaa er vedtagen her. Det kan derfor være ligegyldigt, til hvilket af Rigsdagens Thing Regjeringen først indbringer slige Lovforslag om Embedslønninger til Behandling, naar kun hvert af Thingene iagttager sin Ret til selvstændig Behandling og ikke vedtager Lovforslag uden efter sin bedste Overbetykning.

Lehmann: Da det Spørgsmaal, som her er reist, ikke vil komme under Botering, maa jeg udbede mig Tilladelse til med to Ord at udtale min Mening. Jeg kan nemlig ingenlunde finde nogen Beroligelse ved det, den sidste Taler anførte, at ethvert Thing har sin fulde Frihed til at gjøre med de Lovudkast, som forelægges det, hvad det vil, uden at det behøver at tage Hensyn til, at det tidligere er bleven behandlet paa et andet Sted; men jeg maa være aldeles enig i, hvad den høitærede Finantsminister tidligere har anført, at det nemlig vil staae i Thingets Magt, ogsaa af den omtalte formelle Grund, at forkaste et Lovudkast, men at det i den praktiske Anvendelse vil være meget betænkeligt at gjøre ialfald en udstrakt Brug af denne Ret. Jeg troer, at det hele Forhold imellem Kamrene i et Lokammersystem umuligt ved Lov kan ordnes paa en klar og fyldestgjørende Maade, at det tværtimod er en vis Takt, der lidt efter lidt gaaer over i hele Folkets Bevidsthed, som skal gjøre det muligt, ved Siden af denne Dualisme at vedligeholde den fornødne Enighed. Det er ogsaa min bestemte Mening, at det har været Grundlovens Tanke, at det nærmest skal være Folkethinget, som har at varetage Skatteydernes Interesse. Der er naturligviis ikke her